

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

גליון 2865

יום שלישי ב' אדר ב' תשפ"ד
דף היומי בבלי: ב"מ יג | עמוד היומי: שבת יג: | דף הכולל: ב"מ קב | קנין ירושלמי: תרומות ע
דף היומי בהלכה: ר"י ב' .
מוסר: שם עולם - היוצא מכל אלו' עד פרק י"ח.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ב' עד "וכי מה היא טיבה של אותה כימה"

**"ילדים גיבורים כמוך הם העוצמה של עם ישראל,
הם נותנים לי כוח כשאני מרגיש קצת נחלש!"**

מרגש: למה התעכב רבי יצחק אזרחי מלהיכנס לוועידת הרבנים של דרשו במקסיקו?

מגיע לכסאו הוא מחבק את הנער חיבוק עז, ונפרד ממנו. הילד, בנו של דיין מפורסם בבית הדין של מקסיקו סיטי, הגיע במאמץ רב על מנת לקבל ברכה מהרב. הילד מתמודד עם מחלה קשה בגבורה עילאית, מלא באמונה ובחיזוק, וכאשר שמע כי ראש ישיבת מיר בדרכו למקסיקו התעקש לבוא ולהתברך.

ראש הישיבה ששמע את סיפורו בירך אותו בחום ואמר לו מיד: "אתה בא איתי! אני רוצה שאתה תחזיק לי את היד כשאנחנו נכנסים".

"ילדים גיבורים כמוך" אמר לו ראש הישיבה, "הם העוצמה של עם ישראל, הם מה שנותנים לי כוח כשאני מרגיש שאני קצת נחלש!".

"תדע שאתה גיבור, ואתה תילחם ותנצח את המחלה, ואתה עוד תרביץ תורה בישראל!" אמר לו ראש הישיבה.

לא פחות ממאה רבנים ישבו באולם הסמוך להיכל הגדול "קמינו רויאל" בלב מקסיקו סיטי שבו נערך הסיום הגדול והמתנינו לראש ישיבת מיר הגאון הגדול רבי יצחק אזרחי שליט"א. אף אחד לא הבין מה פשר האיחור של ר' יצחק, שמקפיד מאוד על זמנים מקפ דקות ארוכות נראה ר' יצחק צועד לתוך האולם, כאשר הוא אוחז בידו נער מלא חן, שצולע ברגלו, וצועד יד-ביד עם ר' יצחק, או יותר נכון, צעד-צעד, לתוך האולם. ר' יצחק לא מרפה מידו של הנער, שצהלתו בפניו ולא מצליח להסתיר את אושרו מכך שראש ישיבת מיר בכבודו ובעצמו אוחז בידו בעת שהוא נכנס למעמד הרבנים ההיסטורי של דרשו שאיחד את כל רבני מקסיקו סביב התורה הקדושה.

רבי יצחק אוחז בידו של הנער, וכך הם צועדים אט אט לתוך האולם. רבי יצחק לא ממהר. הוא צועד לאיטו כאשר רבי יצחק

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

תזכורת לנבחני דרשו

מבחני דרשו בכולל יתקיימו ביום המישי ד' אדר ב' וביום שישי ה' באדר ב' פרשת פקודי

מבחן דף היומי קנין תורה מס' 51: (שישי בלבד!)

הדף היומי: בבא קמא קג. - בבא מציעא יד:

קנין משניות: כלים כ"ב ה' - כ"ד י"א

מבחן קנין הכמה מס' 51:

ספר אורחות צדיקים: שער יראת שמים עד סוף.

תנא דבי אליהו רבה: פרק א' עד סוף פרק א'

מבחני הדף היומי בהלכה מס' 25:

משנה ברורה: סימן ר"ד סעיף י"א עד סימן רי"א

מוסר: שם עולם: פרק י"ב "ועוד יותר מזה" עד פרק י"ח

מבחן מסכם 4:

סימן קנ"ט עד סימן ר"ד סעיף י"א

דף הכולל מס' 40: (חמישי בלבד!)

בבא מציעא פה. - קב:

הבורת שם מבחן מס' 18:

בבא מציעא נח: - סח.

קנין ירושלמי מבחן מס' 17: (שישי בלבד!)

תרומות מג. - עב: (בדפוס וילנא: תרומות כג: "דרסה ואינו יודע" - מא: "אף רבי אליעזר מודי")

עמוד יומי מבחן מס' 5:

ברכות סב. - שבת יד.

עודם מדברים ומרן זיע"א בעצמו עלה
לגג! הגבאי נבהל, ומרן אומר לו: "ראיתי
שיש לך בן בגיל השידוכים"...

כאשר אנו מתחזקים, עלינו לתפוס מיד את הרגע! כי הנסיון מוכיח שרצונות ומאווים לחוד ומעשים לחוד...

לתרום למלאכת המשכן, אך הוא גם צירף רצון טוב למעשה,
ותרם בפועל לטובת הקמת המשכן.

ואכן, כותב הגאון החיד"א, הרי זה פלא עצום, שלא כמנהג
העולם, בו מרובים האנשים המואילים לגלות רצון טוב, הם מאד
רוצים, אך שגרת החיים מסירה מהם את להט הקדושה והם אינם
מגיעים לידי מעשה.

סיפר לי פעם בנו של הגאון רבי יונה יוסף ארנטרוי זצ"ל,

הרב שמואל ברוך גנוט שליט"א
"וַיָּבֵאוּ כָּל אִישׁ אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ לְבוֹ וְכָל אֲשֶׁר נִדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הֵבִיאוּ
אֶת תְּרוֹמַת ד' (שמות לה, כא).

ביאר רבינו החיד"א ז"ל: התורה הקדושה מספרת זאת בתור
דבר-פלא, שבין כל בני ישראל לא נמצא אף איש אחד, אשר היה
במחשבתו או ברצונו לתת תרומה ולבסוף לא הוציא את מחשבתו
הטובה לפועל. כל איש אשר נדבה רוחו, הוא התחזק ברצון עז

תכונת אופי כזאת, שהוא לא היה דוחה שום דבר אפילו לא ברגע, מה שאפשר לעשות עכשיו עושים עכשיו, אין שום תועלת בדחייה למועד אחר!"

והנה סיפור נוסף שהתפרסם על שר התורה מרן הגר"ח זצוק"ל: באחד הימים עלה רבי משה כהן, הגבאי הנודע של בית הכנסת "לדרמן", לגג, כדי לסדר איזו תקלה שאירעה בדוד המים שבו השתמשו בשבתות.

מרן הגר"ח זצוק"ל הגיע לבית הכנסת כרבע שעה לפני מנחה, וראה את בנו של הגבאי, שאל אותו "איפה אבא שלך?", השיב לו הבן שהאבא נמצא על הגג וגם הוא עולה עכשיו לגג כדי לעזור לאביו. נענה מרן ואמר לו: "תגיד לאבא שלך שאני מחפש אותך. יש לי משהו חשוב לומר לך".

עלה הבן לגג וסיפר לאביו שמרן מחפש אותו. האבא שמע ואמר: "בסדר גמור, תיכף אני יורד למנחה, אגש לרבי חיים ואשאל אותו לרצונו". עודם מדברים זה עם זה והנה מרן זיע"א בעצמו עלה לגג. הגג של "לדרמן" הוא גג די גבוה, צריכים לעלות שלושה מפלסים עד שמגיעים למקום שבו עומד דוד המים. הגבאי נבהל, הוא חשב שיש כאן איזה משהו מאוד דחוף. ומרן אומר להרב כהן: "ראיתי שיש לך בן בגיל השידוכים, הוא עושה רושם של בחור מאוד מיוחד, דיברתי עליו עם רעייתי, ואנחנו חשבנו להציע אולי איזו הצעה כשידוך, נערה שרעייתי מכירה ולדעתה יכולה להתאים. אתה רוצה לקחת את הפרטים ולברר?"

רבי משה כהן כמובן מאוד שמח לקבל את המחמאות וגם לשמוע את הצעת השידוך, אבל הוא לא הבין מה כל כך דחוף, "בעוד עשר דקות מתפללים מנחה", הוא אמר למרן הגר"ח, "הרב יודע שאני לא אפסיד את התפילה וממילא הוא יפגוש אותי בבית הכנסת. למה הרב היה צריך לטפס על הגג רק כדי להציע לי שידוך?". ענה לו מרן זצוק"ל: "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה. להציע שידוך זו מצוה, ומצוות לא דוחים למועד אחר. מקיימים אותן ברגע הראשון שהדבר מתאפשר!"

לכל יהודי ישנם רגעים בהם הוא מתחזק מאד לדבר מצוה, לחשקת התורה, למעשה מצוה, לחסד, לחיזוק באיזה ענין, אך בהתחלה הוא "רוצה מאד". בהמשך הוא מתקרב בדעתו ורק "רוצה", ובהמשך הוא רק "רוצה לרצות".... כאשר אנו מתחזקים, כך הודו גדולינו, עלינו לתפוס מיד את הרגע. לא להמתין שנתקרב ברוחנו ונמשיך לחיות ללא החיזוק. התחזקנו? נעשה את זה מיד, בזריזות, מבלי להחמיץ את השעה. כי הנסיון מוכיח שרצונות ומאוים לחוד ומעשים לחוד.

(יתד נאמן, יום רביעי כ"ו אדר א' תשפ"ד)

רב "קהל עדת ישורון" בבני ברק: "היה בחור כשרוני בישיבה שהתדרדר ואבי זצ"ל הלך למרן הגה"צ רבי אליהו לאפיאן זצוק"ל, שאל מה לעשות. אמר לו ר' אליהו שישפיע על הבחור להיכנס אליו, אך הבחור לא הסכים. שאל אבי זצ"ל את רבנו הגדול מרן הגראמ"מ שך זצוק"ל מה לעשות. קם מרן זצוק"ל ממקומו ומיד אמר להרב אסחייק: "יחזקאל, אנו יוצאים עכשיו, אבל עכשיו!". וכך נסע עם מונית (רק בהלוך... כי זה דחוף, אבל בחזור חזרו באוטובוס...) ומרן זיע"א דיבר עם הבחור במשך 3 שעות, כדי לשכנעו לשוב לדרך הישר!"

זהו מעשה אחד מני רבים על מידת זריזותו של מרן הגר"ח זצוק"ל זיע"א. אם צריך לעשות משהו - עושים אותו מיד. כי אם נמתין למחר, מי יודע, אולי הרגשות יתקררו, יגיעו עיכובים שונים והדבר לא ייצא לפועל.

הגאון רבי שלמה קניבסקי שליט"א, ראש ישיבת "קרית מלך". מספר על מידת הזריזות ואי הדחיינות של אביו, מרן הגר"ח זצוק"ל זיע"א: "כשאבא היה כותב מכתב, הוא לא היה מניח אותו בצד כדי לשלוח בדואר מתישהו בעתיד הקרוב. הוא היה מסיים לכתוב את המכתב, מקפל, מכניס למעטפה, מדביק בול ויוצא מיד לתיבת הדואר כדי לשלוח אותו. אני מדבר על התקופה שבה היו לו מכתבים, אבל לא כמו אחרי שהוא מאוד התפרסם שכבר היו מאות מכתבים ביום. כמובן שאז זה כבר היה שונה, והוא היה מרכז את כל המכתבים יחד, אבל בתקופות שזה היה מכתב אחד ביום או יומיים, הוא היה כותב, מקפל, מכניס למעטפה ושולח באופן מיידי".

"זכורני פעם שאבא סיים לכתוב מכתב, והיה בבית אחד מחתניו שעמד לצאת, והציע שייקח את המעטפה כי הוא ממילא יעבור בדרכו ליד תיבת הדואר. אבא הסכים, זה חסך לו זמן והזמן היה יקר מאוד עבורו. אבל אחרי שעברו שתי דקות והוא ראה שהוא מתעכב בבית, הוא אמר לו: 'אה, אתה עדיין לא הולך, טוב, תביא את המכתב ואני אשלח אותו מיד'".

"יום אחרי שהתארסתי, אמר לי אבא: 'בוא, אנחנו צריכים ללכת להזמין מזוזות שיהיו לדירה שלך'. עוד לא היה לנו מושג מתי תהיה החתונה, לא היה לנו שום מידע לגבי הדירה בה נתגורר, כמה חדרים יש בה וכמה מזוזות נצטרך לקנות עבורה, אבל אצל אבא זו בכלל לא היתה סיבה לדחייה. צריכים מזוזות? קונים מזוזות. כחודש אחרי האירוסין כבר נסעתי גם להזמין חליפות אצל החייט, למרות שהחתונה היתה עשרה חודשים אחרי האירוסין זה סיפור אופייני מאוד לאבא זצוק"ל, היתה לו

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלחו מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

"אמרתי לו: 'אבא כנראה קרה משהו במטוס, צעקות...'. הרב פונה אלי והספר בידו: 'יצחק! חסר לי ארבע עשרה דף בדף היומי, אל תפריע לי!'"

מרן הראשון "צ" רבי יצחק יוסף שליט"א, בספור מיוחד על הדבקות בתורה של אביו, מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל

"ושימו לב רבותי מה מרן עשה באותה שעה: רבותי! אדם גדול נמדד בשעות כאלו. לא יום רגיל! הרב אחרי שהבין את המצב, הוא ראה שבאמת המטוס מתנענע לכאן ולכאן, ועוד שניה אנחנו מתרסקים בהרים, הרב פונה אלי והספר ביד שלו: 'יצחק! חסר לי ארבע עשרה דף בדף היומי, תן לי להשלים אותם! אל תפריע לי!'... לקח את הגמרא קרב אותה והתחיל להתנענע..."

"איך אפשר להבין גמרא להבין תוספות, והוא יודע שעוד כמה שניות אולי הוא יתרסק?? איזה כח ריכוז! איזו אהבת התורה היתה לו! כל הגויים במטוס ראו את הצ"ף רבאי (chief rabbi - רב ראשי), שהוא מתנענע והוא קורא תהלים כנראה, וכולם הסתכלו עליו שבזכותו נגאל..."

"בסופו של דבר אתם מבינים שנחתנו, מה אני עושה כאן, כן?... נחתנו באיזה שדה תעופה בין ההרים, צבאי, כל המסלול היה קצף, וארבע אמבולנסים מכאן ומכאן. היתה נחיתת חרום, ב"ה שנחתנו... הקברניט יצא, גוי. הוא הצדיע ככה למרן ואמר באנגלית, אבל הבנתי לפי התוצאה: "שאף אחד מכם לא יקום לצאת, קודם כל הצ"ף רבאי ואח"כ תצאו אתם!"... כולם הגויים הצדיעו למרן..."

"ירדנו עד שהביאו מטוס חילופי, ויכולנו לחזור חזרה לניו יורק..."

"הסיפור הזה רבותי בדידי הווה עובדא! זה לא סיפורי חסידים... ראינו את הגדלות שלו, איך אדם יושב לומד בשעה כזו, שאולי, כל שניה יכול להתרסק! מה זה מראה? על הדבקות בתורה! על אהבת התורה! ממש בתורתו יהגה יומם ולילה!"

"אחת הנסיעות שטסתי עם מרן אבא לחוץ לארץ, היתה טיסה פנימית באמריקה מדאלאס לניו יורק, הרב מסר שם שיעורים. במטוס, תשמעו טוב, כולם היו גויים, ואנחנו, מרן זצ"ל ויבדל לחיים אני, ועוד אחד שליווה אותנו יהודים..."

"באמצע הטיסה אני מרגיש שהמטוס מתנענע לכאן ולכאן, לכאן ולכאן, ושומע צעקות באנגלית, אני לא יודע אנגלית, לא למדתי 'ליבה'... אבל הבנתי מהצעקות שקורה משהו, ויש לסגור את החגורות... אני מסתכל מהחלון ורואה כל הרי הכסף, נמצאים למטה, עשר מטר מאיתנו... המטוס מתנענע לכאן ולכאן..."

"מרן היתה לו גמרא ביד, גמרא שמנה כזו, ולמד. פניתי אליו אמרתי לו: 'אבא כנראה קרה משהו במטוס, תראה צעקות וזה...' "תפסיק פחדן! תפסיק תפסיק!"... בסוף המטוס ישה יהודיה אחת, שראתה שאני אומר לרב והוא מבטל אותי, היא קמה ונגשה לאבא: 'כבוד הרב המטוס עומד להתרסק, תתפלל עלינו!'. 'אבא שמעת? לא סתם פחדן אתה רואה...'... הרב מסתכל מהחלון, נכון, הוא רואה את כל ההרים מתחתנו..."

"מה שקרה אז, זה היה לפני ארבעים שנה, היה חור במיכל הדלק, כל הדלק נשפך, ואז אין דלק, הוא לא יכול לטוס גבוה כי צריך המנוע לעבוד, צריך להנמיך, הוא מחפש מקום לנחות והוא צועק ברמקול, צועק במכשיר, שואל איפה הוא יכול לנחות..."

"רבותי היה פחד וחלחלה במטוס, אנשים התחבקו אחד עם השני, נפרדים ובוכים, אני עצמי אחז אותי חיל וחלחלה, קיבלתי על עצמי לכתוב 'ילקוט יוסף', להתחזק, כל מיני קבלות קיבלתי על עצמי..."

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

החלטתי בהחלטה קשה, שאמשיך במנהגי למרות שאין לי רכב, ואצטרך לסחוב את האקורדיון בשמש ובגשם בשני אוטובוסים. קבלה זו קבלה ויהי מה!

מרגש: מסר נפשו לשמח בבתי חולים, זכה לעזרה חולה מתרדמת

ניגוניו בחן מיוחד לשמחת כולם. כך עולה עוד קומה ועוד קומה עד שהוא גומר את המסלול בבית החולים שערי צדק, ומשם הוא ממשיך לעבר בית החולים הדסה וכמעשהו בראשונה כך מעשהו באחרונה.

בתקופה האחרונה, נכנס הרב ד. לחדרה של חולה אחת שנכנסה לתרדמת, ולא הגיבה לכל הסובבים אותה, בין לרופאים ובין לקרובים אליה, וכל אשר קוראים לה אין קול ואין עונה ואין קשב, אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה, וכך במשך שבועות עד שמספר הרופאים כבר התייאשו מתרדמתה. נכנס הרב ד. לחדרה ומתחיל לזמר באקורדיונו את שירי שבת, והנה האחות רואה שהחולה מחייכת חיוך קל, עדיין היא לא מגיבה אבל היא מחייכת בחיוך קל. האחות קראה מיד לאחת מבנות המשפחה, והראתה לה את החיוך שניסך על פני האם הקשישה בעת שמיעת קול הנגינה. הרב ד. התעכב קצת בחדר כאשר ראה את השמחה שיש לבני המשפחה והחיוך הנסוך על פני האם, ומשם המשיך הלאה לקיים את מנהגו הקבוע.

עוברים עוד ששת ימי המעשה ושוב הרב ד. לא שוכח את מה שאירע שבוע שעבר ומיד מנצנצת בו מחשבה לצעוד ישר לאותו חדר, ושוב הוא רואה את החולה שוכבת מורדמת ללא כל תגובה. פותח הרב ד. את האקורדיון ומתחיל לנגן שירים שמחים המשמחים אלוקים ואנשים, ושוב חוזרת על עצמה ההצגה, והחולה מחייכת כעת חיוך יותר רחב משבוע שעבר, גם העיניים מחייכות קצת ונהנות משירי השבת האהובים, וכך הרב ד. ממשיך לנגן 01 דקות, וגם כמה אחיות מהמחלקה נכנסו לראות את הנס, ומשם המשיך הרב ד. ליתר הקומות.

בשבוע שלאחר מכן מופיע הרב ד. שוב באותה קומה ובאותו חדר, וכאן ציפתה לו הפתעה. שם הופיע כבר בן החולה, אדם מבוגר אשר חיכה לראות במו עיניו את אמו מחייכת. והיה כנגן המנגן ותהי עליה רוח ה', כאשר הרב ד. התחיל לנגן עם האקורדיון, האם התחילה שוב לחייך חיוך רחב, וגם עיניה התמלאו בחיוך רחב, והנה בפתע פתאום האם פוקחת עיניה בעת השירה, מביטה בחיוך לעבר המנגן הרב ד. ומסמנת עם ידה שימשיך לשורר ולא יעזוב אותה, וכך שר הרב ד. במשך חצי שעה, עד שהחלה האם לדבר עימו, ולהודות לו על אשר שימח אותה בכל נפשה והחייה אותה ממש.

הבן של החולה אשר התפעל מתחיית המתים אשר אירעה

מוצאי שבת פרשת חיי שרה תשפ"א - פרשת השידוכים, התקיימה מסיבת אירוסין בפאתי שכונת הר נוף בעיר הקודש בירושלים, במתכונת מצומצמת כאשר יתכן לפעמים שהשמחה איננה שלימה, כדי לשמור על הנחיות הבריאות שהיו באותו זמן, ולקיים מצוות 'ונשמרתם מאד לנפשותיכם'.

אחד השכנים שמע את קול השירה הבוקעת מפי משפחת הכלה מתוך כותלי הבית, ירד באופן ספונטני כדי לשמח את המשפחה המאושרת עם אקורדיון כבד והתחיל להנעים את הערב.

נתתי עיני וקנאתי במצווה הגדולה שנפלה בחלקו של אותו שכן מבוגר. אין לו מושג כמה הוא שינה את האווירה שהיתה לפני כן מלאחריה. איזו זכות נפלה בחלקו להיות ממשמחי אלוקים ואנשים, בצורה כה מושלמת, ושאלתי את אחד השכנים מרחוב 'חי טייב', מה הסיפור של האיש עם האקורדיון, שזכה לשמח חתן וכלה במקום הנכון. וכך התברר:

אותו אברך קיבל על עצמו לשמח מידי יום שישי את המאושפזים בבתי החולים, וכך הוא לקח עמו את הרכב הישן שברשותו שבקושי נוסע, אבל נוסע, והיה לוקח עימו את האקורדיון הכבד וכך היה נוסע לבתיה חולים בירושלים, שר שירי שבת וחג ועוד, והיה מנעים לחולים את שהותם. כך היה מנהגו. עד שיום אחד המכונית המדוברת שכבר ככה לא היתה במצב טוב שבקה את חייה. כל תיקון לרכב עלה יותר מעלות הרכב עצמו, כך שלא היה משתלם לתקנו, אבל מצד שני חשב האיש לעצמו, הרי קיבלתי על עצמי לשמח חולים, ואיך אסחוב את האקורדיון הכבד, ואני בגיל לא צעיר עד לבית החולים עם שני אוטובוסים, מה עושים? מספר השכן בשמו של אותו אברך, לא וויתרתי!

החלטתי בהחלטה קשה שאני ממשיך את מנהגי למרות שאין לי רכב כלל, ואני אצטרך לסחוב את האקורדיון בכוחות עצמי בשמש ובגשם ולהיסחב בשני אוטובוסים, למרות הקושי שבדבר קבלה זו קבלה ויהי מה.

וכך המשיך המנהג כמה שנים. הרב ד. נגרר בין אוטובוסים וממתין עד שהקו הראשון מגיע, ויורד והולך עד לתחנה השניה ושם הוא ממתין הלאה, עד שהאוטובוס מחליט להגיע, בימי שישי הקצרים והמגושמים בקור ירושלמי, ועולה לקו השני ומשם הוא ממשיך לעבר בית החולים בהליכה רגלית, שם עולה הרב ד. בתוככי מסדרונות בית החולים וממשיך מחדר לחדר ומנגן את

על סכום זה ותקנה לך רכב". לקח הרב ד. את הצ'ק ורכש בו רכב חדש, ומאז הוא מגיע עם הרכב לעבר בתי החולים. והעיקר הוא שבשבוע לאחר מכן האם כבר לא היתה בבית החולים. היא שבה לביתה ולבני משפחתה, שידעו להעריך את הניגון המחיייה נפשות, כן ירפא ה' את כל חולי עמו ישראל. (הרב צבי נקר שליט"א הובא בגל' פניני בית לוי)

לאימו, שואל את הרב ד. למנהגו, והוסיף לשאול אותו איך כבודו מגיע לכאן, וכאן מספר לו הרב ד. שבעבר היה ברשותו רכב ששימש אותו נאמנה, עד אשר הרכב החליט לשוב לעולמו, עולם הגרוטאות, ומאז הוא נגרר ברגליו. הבן שומע את הרב ד. ואומר לו: "אתה חייב רכב! כמה כבר עולה רכב? מאה אלף ש"ח, קח צ'ק

האברך הפך את המעטפה, ועשר חבילות של עשרת אלפים דולר צנחו על הדלפק. "איי דונט בליב איט", אמרה הפקידה ורצה לטלפון...

לא יאומן: סיפור מדהים של השגחה פרטית מיוחדת, מחייו של הגאון רבי שלום מאיר יונגרמן זצ"ל

דולר, הוא אינו יוצא מהבית והניתוח של הילד יבוטל". "אולי ניתן לדחות את הניתוח בכמה ימים ובזמן הזה נדבר עם העסקנים שינסו להשיג את הסכום?" הציע האברך. "זה בלתי אפשרי" אמרה הפקידה "הלילה הוא יוצא להפלגה באיים הקריביים לחודש שלם ולאחר מכן ממתין לו כאן תור דחוס מאוד, זה עוד שעה - או בכלל לא".

"יש כאן אולי יהודים עשירים שיוכלו לסייע?" שאל האברך בייאוש את היהודי. האיש משך בכתפיו "יש כמה רחובות מכאן יהודי עשיר מאוד, אומנם לא חרדי, אבל שמעתי שהוא תורם פה ושם. לך אליו, אולי ממנו יביא לך הקדוש ברוך הוא ישועה" האברך לא חושב פעמיים. הוא מבקש מיהודי שיסביר לו איך להגיע לביתו של העשיר ויוצא לדרך. אשתו נותרה עם התינוק ועם ספר התהילים, שהיה הדבר היחיד שיעזור כרגע להצלתו. הוא הגיע לאחוזת ענקית וניצב בשערי הבית. בכניסה ניצב שוער קשוח ששאל אותו: "מי אתה?", והוא עונה "איש צעיר מבני ברק".

השוער מתקשר, חוזר על דבריו של האברך ולאחר שהוא שומע תשובה מהצד השני מאשר לו להיכנס. השער נפתח וכדי להגיע לטירה הענקית היה כביש גישה, מעין רחוב ראשי עם שני נתיבים בכל כיוון, אך הוא כמובן בא ברגליו. השוער שואל משהו באנגלית והאברך עונה שוב "אני אברך מבני ברק", ועוד לפני שהוא מספיק לזוז, לפתע יוצא איש הדור, כסוף שיער, ניכר שמדובר בבעל הבית. הוא נראה ממהר. "מי אתה?" שואל אותו באנגלית. "אני אברך מארץ ישראל" ענה, "רציתי..."

"שום בעיה, קח", אומר העשיר, מוסר לידי מעטפה חומה ענקית ועבה וממהר אל הלימוזינה שלו. "רגע, אני רוצה להסביר לך", מבקש האברך. אבל העשיר אמר משהו באנגלית שהאברך איכשהו הצליח להבין "איי נואו, איי נואו, אתה אברך מבני ברק, אין לי זמן, הכל בסדר". נבלע במכוניתו ונסע משם. הוא פותח את

שכונתי מתגורר אברך חשוב, שכל כולו לימוד ותפילה. הוא חי בעוני ובדחוקות וכל ראשו עסוק בלימוד ובחינוך הילדים. יום אחד נולד להם ילד ומיד עם לידתו התגלה מום חמור ונדיר מאוד בליבו. בשלב מסוים המליץ אחד מעסקני הרפואה המוכרים להטיסו לחוץ לארץ לצורך הניתוח העדין והמסובך. אספנו סכום גדול והוא טס עם רעייתו והילד לחוץ לארץ. בבוקרו של יום הניתוח הם מגיעים לבית החולים וממתנינים בלב הולם להיכנס לכל ההכנות שיובילו לניתוח. הם שמים לב שמעכבים אותם. הפקידה נראתה נסערת, הרימה טלפונים, קמה והלכה, חזרה והתיישבה. ההורים כמובן לא הבינו מילה. למזלם היה שם יהודי חרדי יליד ארצות הברית. האברך ביקש ממנו להבין על מה המהומה. היהודי הקשיב מעט ואמר לו: "נראה שהרופא לא מרוצה מסכום שהפקדתם או מהסכום שחתמו בעבורך בערבות. הוא טוען שחסרים מאה אלף דולר". האברך אמר שלא ייתכן, שסוכם על סכום גבוה מאוד שאת חלקו כבר מסרו וחלקו האחר ניתן בערבות של אנשי הון, אולם לא היה עם מי לדבר, שכן הרופא לא היה במקום והפקידה כלל לא פנתה אליהם להציג את הבעיה.

בסופו של דבר ביקש האברך מהיהודי לגשת לפקידה ולבקש ממנה ליידע אותם מה קורה. זו היתה נבוכה וחזרה על מה שכבר היה ידוע לשניהם, שהפרופסור מבקש מאה אלף דולר נוספים. היא אישרה שאכן דובר על סכום מסוים, אך לדבריה הפרופסור טוען שבבדיקות האחרונות התגלה מום נוסף שעליו לא דווח מלכתחילה ועליו הוא דורש את מאה אלף הדולרים, אחרת לא יבצע את הניתוח.

"אני מבקש לדבר עם הפרופסור" אמר האברך. "זה בדיוק מה שעשיתי בחצי השעה האחרונה" אמרה הפקידה, "ניסיתי לשכנע אותו לבוא ולשוחח איתך, אך הוא מתעקש שאם לא יופקדו בתוך שעה מאה אלף דולר או לחילופין תוגדל הערבות במאה אלף

המעטפה, ורואה מאות שטרות מגוהצים של מאה דולר. אבל הוא לא צריך אפילו לספור, משום שהיה פתק שצורף למעטפה ובו היה רשום המספר הלא יאמן: מאה אלף דולר.

הוא מתחיל לבכות ופותח בשבח ובהודיה לקדוש ברוך הוא, עד שפתאום נזכר שיש לו בדיוק עשרים דקות לחזור לבית החולים, שכן אז מסתיים האולטימטום של הרופא. הוא מתחיל לרוץ במהירות בכביש המוביל את מחוץ לאחוזה, ובחוץ הוא מנסה לעצור מונית. דקות יקרות חולפות ורק חמש דקות לפני הזמן המיועד מגיעה המונית. הוא נוסע במשך עשר הדקות הארוכות ביותר בחייו, יודע שהוא מאחר אבל מקווה שחמדנותו של הרופא גדולה מקשיחותו.

הוא נכנס בדהרה לבית החולים, עולה במעלית ומגיע מתנשף אל הפקידה, שכבר עמדה לעזוב. "רגע, תתקשרי בבקשה לפרופסור". הפקידה הביטה עליו כמו על מי שנפל מהירח, ובדיוק אז הגיעה אשתו. לפני שהספיקה לשאול מה קורה היא קיבלה תשובה ברורה כאשר הפך בעלה את המעטפה ועשר חבילות של עשרת אלפים דולר צנחו על הדלפק. "איי דונט בליב איט" אמרה הפקידה ורצה לטלפון.

מסתבר שהאברך צדק, הרופא הקשוח התרכך לנוכח מאה אלף דולר שחיכו לו והוא הודיע לפקידה שהוא מגיע. תוך חצי שעה הוא הופיע. אם נאמר "הטוב שברופאים לגיהנום", הרי שזה חובר במיוחד בשביל הפרופסור הזה. הוא היה רשע, קשוח, קר, חסר רגשות, ובהחלט מועמד ראוי לגיהנום. אבל מה לעשות - הוא היה הטוב שברופאים. הוא ביצע את הניתוח העדין והמורכב בצורה מושלמת וזאת בידיעה שכל סטייה של מילימטר היתה מובילה למוות מידי של התינוק. מדובר בניתוח וירטואוזי שנעשה רק בארצות הברית ואצל הפרופסור המסויים הזה. הילד יצא מכלל סכנה וזכה לשנים רבות וארוכות א"ה.

נגמר טוב, הסיפור, הא? אז זהו, שהסיפור לא רק שלא נגמר, הוא אפילו לא התחיל. ההורים הגיעו לארץ לאחר כחודש שנדרש להחלמת התינוק, ומיד בשבת הקרובה ערכו קידוש גדול במהלכו סיפר האברך את סיפור הצלתו של בנו התינוק. הוא ביקש את סבלנותם של הסועדים וסיפר את הנס המופלא והמוזר שאירע לו עם מאה אלף הדולר שהגיעו מהשמים, פשוטו כמשמעו. כולם היו המומים מהסיפור, כי פרט למספר אברכים ובתוכם אני איש לא ידע ממנו.

רק אברך אחד היה נרגש יותר מכולם. לא סתר נרגש, הוא היה נסער ולא ידע את נפשו. לא. אין מדובר באבי הבן, אלא באברך מתמיד, בנו של תלמיד חכם ידוע שהקים וניהל רשת מוסדות בזיכרון יעקב, עם מאות תלמידים. הוא המתין שכולם ילכו ואז פנה אל האברך ואמר לו: "אתה הצבת כאן תעלומה, אבל לי נפתרה תעלומה שמעסיקה את אבי ואת כל משפחתנו כבר חודש ימים".

"אתה מכיר את אבי, כל חייו מתרוצץ בעולם ואוסף תרומות מנדיבים למען מוסדותיו. במשך חצי שנה עבד על תרומה מאותו

עשיר, הוא שלח לו אלבומים ומצגות שבהם השקיע הון תועפות, השתמש בשירותי מתווכים שידברו אל ליבו, ואכן לאחר חודשים רבים נאות העשיר להעניק לו תרומה. הוא לא אמר כמה, רק אמר שזה יהיה סכום מכובד וקבע זמן שיבוא לביתו, בשעה 00:61 אחר הצהריים.

אבי יצא מהמלון שבו התגורר בשעה 51:51, אך המעלית נתקעה. הוא צלצל בפעמון החירום, לקח עשר דקות עד שבכלל שמו לב לזה. הם הזעיקו טכנאי שלקח לו שעה להגיע ועוד כחצי שעה לחלץ את המעלית. רק ב- 03:61 אבי הצליח לצאת משם, לקח מונית שתוביל אותו לבית העשיר, וכשהגיע נאמר לו שהאיש כבר יצא למשרדו. הוא הוביל את המונית למשרדו, לשם עלה. האיש היה באמצע פגישה חשובה, הוא המתין לו שעה, חושב כיצד יתנצל על איחורו. בסיומה של הפגישה יצא אליו העשיר ושאל: 'מי כבודו?'. 'אני שלום מאיר יונגרמן' אמר אבי והוסיף 'אני מנהל המוסדות בזיכרון יעקב'.

העשיר נראה טרוד וכעוס. 'זה לא יכול להיות. הגיע לבית איש חרדי ואמר שהוא 'יונגרמן' מארץ ישראל'. 'יונגרמן' בשפת האידיש פירושו 'אברך צעיר'. אתה, מבלי משים, הגעת למקום הנכון בזמן הנכון ואמרת גם את השם הנכון, וזכית במאה אלף דולר שמגיעים למוסדות התורה מזיכרון יעקב". לא יאומן כי יסופר!!

מובן שבמוצאי שבת הגיע הסיפור לגאון רבי שלום מאיר יונגרמן, והשניים כמו יהודים טובים המקפידים בהלכה הלכו יחדיו לרבה של רמת אלחנן, הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, וזה לאחר עיון פסק על פי "תרומת הדשן" ו"דרך אמונה" פרק ח' ממתנות עניים, שאם עני בושש מלהגיע, ובמקומו בא עני אחר וקיבל את הנדבה, אין לעני הראשון זכות בה. רבי שלום מאיר יונגרמן קיבל עליו את הדין בלי טענה ומענה.

בהוראת הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין, כדי למנוע חילול השם, הוא סיפר לעשיר מה שאירע, זאת מפני שהלה סבר שבוצעה בו הונאה, ודבר זה יכול היה לגרום לו להימנע מלתרום. כאשר שמע העשיר את הסיפור התרגש עד עמקי לבבו, וביקש להודיע לאברך כי הוא מאשר בדיעבד את המתנה שנתן בטעות וכי הוא שמח שבא עולם זיכה אותו להציל חיי ילד יהודי.

שבועיים לאחר מכן, התקבלה במשרדו של הגאון רבי שלום מאיר יונגרמן המחאה על סך 021 אלף דולר. מסתבר שהעשיר חש צורך לפצות את הרב יונגרמן על עוגמת הנפש שאירעה לו, ולא לקפח את מוסדות זיכרון יעקב. הסיפור הזה הוא רק נדבך קטן וזעיר מסיפור חייו ופועלו של הגאון רבי שלום מאיר יונגרמן, שזכה להעמיד אלפי תלמידים ולהחזיק אותם בדרך מעוררת השתאות. והסיפור המופלא הזה הצליח באמצעות שמו, שנאמר בטעות גמורה, להציל נפש בישראל. תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים!...

(בך בטחנו)

מדוע שמח הרה"ק רבי יואל'יש מסאטמר כשנודע לו שרימו אותו?

בבא מציעא דף יג

לא היו דברים מעולם

והמחלה הולכת וגוברת, ומה יהא עליהם?!
נכמרו רחמיו של הרבי, ונתן לו סכום גדול של מעות שהיה
ברשותו. נודע הדבר לאחד ממקורביו של האדמו"ר, והוא נמלא
כעס וצער: "רבי, לא היו דברים מעולם! אשתו בריאה לחלוטין,
הילדים כלם בריאים ושלמים, סתם נתן לו הרבי את הכסף הזה
על לא כלום..."
נתמלא הרבי, רבי יואל'יש, שמחה: "ברוך ה', בריאים ושלמים
הם! חסדי ה'!"

ידוע היה האדמו"ר מסאטמר, רבי יואל'יש זצוק"ל, בהפלגתו
במתן צדקה ובעשיית חסד. הון עתק פיזר לצדקה, לתמיכה
בנצרכים ולאחזקת תורה.
הרב שך זצ"ל ספר עליו את המעשה הבא, ומובאים הדברים
בספרו של ר' אהרן סורסקי: יהודי נכנס אל האדמו"ר, והתאונן
ובכה על מר גורלו - אין לו כדי לחם לאכול ובגד ללבוש, אשתו
וילדיו חולים במחלות קשות. את כל כספו הזיל כדי לשלם לרופא
ותרופות עבורם. עתה שוב אין לו אף כדי לשלם שכר הרופא,

קו השיעורים של 'דרשו'
***4992**
077-2222666
www.Dirshu.co.il

"הנה ימים באים...
כי אם לשמוע
את דברי ה'..."

הדף היומי בהלכה

- רבי אריה זילברשטיין שליט"א
עברית - שיעור מקוצר + מרחיב
מלחמה 472
- רבי אפרים סגל שליט"א
עברית - אידיש
מלחמה 472
- רבי מרדכי שלמה פרוינד שליט"א
אידיש
מלחמה 243
- הרב עדיאל אלון שליט"א
שאלות אקטואליות בדף היומי בהלכה
מלחמה 243

הדף היומי בתלמוד ירושלמי

- הרב אליהו אורנשטיין שליט"א
עברית
מלחמה 472
- הרב שמואל בקר שליט"א
עברית
מלחמה 243
- הרב עמרם בינעט שליט"א
עברית
מלחמה 243

הדף היומי תלמוד בבלי

עמוד היומי תלמוד בבלי

- הרב מנחם דריימן שליט"א
עברית
מלחמה 243
- הרב עמרם בינעט שליט"א
אידיש
מלחמה 243
- הרב ירמיהו לעסין שליט"א
אנגלית
מלחמה 243
- הרב שלמה סטרו שליט"א
עברית
מלחמה 472
- הרב עובדיה טלנב שליט"א
עברית
מלחמה

מהי הכמות שניתן לטעום ממאכל לבדיקת טעמו ללא ברכה?

ורשאי לטעום מכמה מאכלים בזה אחר זה ללא ברכה, ובלבד שלא יבלע מאחד מהם יותר מהשיעורים הנ"ל. ויש חולקים על עיקר דין זה, וראה להלן.

[שו"ע רי, ב, משנ"ב יג, יד ר"ט, וביה"ל ד"ה עד]

הטועם ממאכל כדי לדעת אם הוא זקוק לתיבול, וכדומה, ואין כוונתו לשים אכילה כלל - אף אם בולע את מה שטועם, אינו מברך. והכמות שנחשבת ל'טעימה': לפני גמר הבישול או האפייה וכדומה - 'רביעית' (150-86 סמ"ק, לשיטות השונות), ולאחר גמר הכנת המאכל - 'כזית' (50-17 סמ"ק).

האם למעשה ראוי לטעום ממאכל ללא ברכה?

וכתבו הפוסקים, שמאחר ודין זה שהטועם ממאכל שלא לשים אכילה אינו מברך, אינו מוסכם על כל הפוסקים - ראוי שבשעת הטעימה יתכוין גם להנאת אכילה, ואז צריך לברך לכל הדעות.

[משנ"ב רי, יט, ושעה"צ ל; וראה עוד שם; בו"מ דרשו, 28]

בהמשך לאמור: הטועם ממאכל לשים בדיקת טעמו, אך כוונתו גם לשים הנאה מטעמו, או כדי להשקיט את רעבונו, וכדומה - חייב בברכה. ולדוגמה: הטועם תבשיל בערב שבת כדי לקיים את המנהג של 'טועמיה חיים זכו', אף כאשר כוונתו היא גם לבדיקת טעם המאכל, צריך לברך.

הטועם מבקבוק של תינוק כדי לבדוק את מידת חומו - האם צריך לברך?

מתכוון כלל להנאת אכילה ושתייה - אינו צריך לברך. אך אם בהכרח בולע מעט, דינו כדין הבולע הנ"ל. ובכל מקרה שיש חשש לאיסור 'בל תשחית' בפליטתו - ראוי לבלוע, ולנהוג כדין הבולע הנ"ל.

[משנ"ב רי, יז-יח; בו"מ דרשו, 29; וראה עוד שם]

הטועם ממאכל לשים בדיקת טעמו, ואינו בולע, אלא שב ופולט את מה שמכניס לפיו, אינו צריך לברך אפילו כשטועם כמות גדולה.

ולפיכך, הלועס מאכל כדי לרסקו לצורך תינוק, או הטועם מבקבוק של תינוק כדי לבדוק את טעמו או את מידת חומו, ואינו

* במאכל, אין לברך ברכה אחרונה אלא על כמות של 'כזית'. ובמשקה, אין לברך ברכה אחרונה אלא על כמות של 'רביעית', ויש חולקים, וראוי שלא לשתות כמות שבין כזית לרביעית, בפני עצמה.

* יש מהראשונים שמסתפקים שמא אכילת 'בְּרִיָּה', דהיינו, מאכל בצורתו השלמה כפי שנברא וגדל, מחייבת בברכה אחרונה אף כשאין בה כזית, מפני חשיבותה. וספק זה אינו אלא כשמכניס את כל המאכל בשלימותו לפיו, אך אם ריסקו לפני האכילה, או חילקו לשנים, וכדומה - אף אם בירך עליו ברכה ראשונה בעודו שלם, אינו נחשב ל'בריה'.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

המנהגים השונים לגבי חבישת כובע בברכת המזון וברכות אחרות

להקפיד על כך אף בלא כוס. ומנהג ישראל לחבוש כובע בשעת ברכת המזון, ורבים נהגו ללבוש גם בגד עליון. וכתבו הפוסקים שאין ראוי לברך ברכת המזון בבגדי לילה. ויש שנהגו לחבוש כובע גם בשעת ברכת 'מעין שלוש'; ויש שכתבו, שראוי לחבוש כובע בכל ברכה שמברכים; אך מנהג רוב ישראל שלא להקפיד על כך אלא בברכת המזון.

[משנ"ב קפג, יא; בו"מ דרשו, 10-11]

עוד נאמר בגמרא בנוגע לכוס של ברכה, שהיא צריכה 'עיטוף', דהיינו כיסוי הגוף והראש בבגד; וכתבו הפוסקים, שלכן ירא שמים לא יברך 'על הכוס' עם כִּפָּה לראשו בלבד, אלא יניח גם את הכובע על ראשו, ויש שנוהגים להתעטף גם בבגד העליון, שכל זה הוא בכלל 'עיטוף' המיוחד לכוס של ברכה.

ויש מהפוסקים שנראה מדבריהם, שכאשר אינו מברך ברכת המזון 'על הכוס', אין צורך ללבוש בגד עליון; ויש שכתבו, שצריך

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי
הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666